

на, за своята работа, за екскурзиите и за много други неща.

Спомням си как оживено разговаряхме за нашите млади прогресивни поети и писатели. Спомням си колко ласкаво и одобрително той се изказа за Веселин Георгиев Андреев, който тогава беше млад начеващ поет, за когото бяхме единомислени, че няма да се огъне в борбата. С голяма любов и приятелство говореше Вапцаров за нашите млади поети и писатели.

Една сутрин, когато се събудих, прочетох надраскан с гвоздеи на горната част на вратата, над шпионката, следната строфа:

"Борбата е безмилостна, жестока.
Борбата, както казват, е епична.
Аз паднах. Друг ще ме смени и толков -
какво тук значи някаква си личност!"

Тази строфа се беше родила в килията на Дирекция на полицията. Втората строфа от своето предсмъртно стихотворение Вапцаров е написал по-късно, когато се е намирал в затвора.

Вапцаров не искаше да отдаваме особено значение на стиховете му. Всеки път, когато го заговарях, той отбягваше и се улавяше за други въпроси. С големи усилия го скланях да разказва за своите стихове, - именно да разказва, защото Вапцаров не декламираше, а разказваше с тих глас, но живо и вдъхновено, как излива чувствата и мислите си в стихове, - и тези стихове в килията на Дирекция на полицията вълнуваха силно и дълбоко.

В съседство с нашата килия живееха други двама арестанти. От едната страна беше полковник Радойнов, а от другата - Иванка Димитрова, сега артистка в Софийския Народен театър. Вапцаров и неговите съседи, си бяха установили своеобразна морзова азбука. Скоро той посвети и мене в строежа на тази азбука. Всеки ден по няколко пъти Вапцаров присядаше ниско до стената и дълго време чрез почукване на стената разговаряше с полковник Радойнов, обсъждаха състоянието на арестуваните, изгледите за в бъдеще, разменяха си новини, а след това подобен разговор се подеваше и с Иванка Димитрова. Вапцаров умееше дори в такъв разговор да даде топлина и простор на мисълта.

Внезапно нашият живот се промени. В килията ни вкараха млад работник - техник от фабрика "Платно". Другарят Нино Лазаров - така се казваше нашият гост - беше целият подут и червен. Очевидно той току-що беше преминал през ръцете на полицейските мъчители. Ние се приближихме до новодошлия, утешавахме го, подкрепяхме го и без много забавяне го запитахме как се е държал, направил ли е признание пред полицейските палачи? Окаса се, че другарят Нино, млад ремейст.